

Ioan Cârja

Lacrima Narcisei

nuvelă

Ioan Cârja

Lacrima Narcisei

nuvelă

California, 2015

Din cuprins

1. Serbare la Valea Narciselor
2. Ion și Lele
3. Pânda
4. Noaptea animalelor
5. Dreptatea absolută
6. Coroana de narcise

1. Serbare la Valea Narciselor

Deși iarna a fost destul de lungă și grea peste toată țara, primăvara a venit totuși la timp în partea de vest a țării, iar prin Banat, pomii înfloriți și iarba mare, umpleau cu prisosință a doua jumătate a lunii mai.

Bogată în umezeală, soare și căldură, ajutată de un vânt blând și călduț, natura își dezvoltă aici din plin frumusețile ei multicolore, încântând ochii și privirea tuturor celor care aveau măcar timp să se oprească o clipă și să le privească.

Era spre sfârșitul lui mai și în satul de la poalele Muntelui Mic, localnicii lucrau de zor în câmp și prin grădinile proprii ca să-și termine arăturile de primăvară și să semene ce mai aveau de semănat, până la serbarea narciselor.

Ei priveau totuși cu grijă la vârful muntelui și spre pădurile întunecate din jur, peste care se adunau uneori nori negri. Știa că după o ploaie puternică, muntele se răzbuna pe ei, trimițându-le peste sat puhoaie de apă noroioasă și rece, cum mai făcuse și în alți ani!

Dar, anul acesta zăpada mare de pe munte s-a topit încet, iar apa s-a scurs în liniște prin pâraiele umflate și nu au fost inundații. Primele semne arătau că va fi un an bun!

În apropierea satului se întinde pe mai multe hectare Valea Narciselor, o adevărată minune naturală și o mândrie locală, pe care localnicii o sărbătoresc în fiecare an prin luna mai.

Narcisele, aceste minunate flori albe și parfumate, cresc acolo cu sutele pe metru patrat și aduc la petrecerea din sat, vizitatori și curioși din toate părțile țării și chiar străini.

Localnicii se feresc să rupă narcisele, pentru ca nu cumva să provoace natura și să supere prea tare, duhul Muntelui Mic! O vijelie nebună, ar putea veni oricând dinspre el! De aceea, ei preferă să lase narcisele să crească și să se ofilească, singure!

Străinii însă, nu cunosc regula și rup multe din aceste flori pentru a le duce cu ei, ca simplă amintire. Sătenii îi lasă în pace, pentru că au nevoie de ei, să mai vină în vizită și la anul viitor!

O zi sau două cât ține serbarea narciselor, oamenii lasă deoparte orice altă activitate și se veselesc împreună cu oaspeții lor, oferindu-le fripturi de miel sau de vânat, stropite din belșug cu bine cunoscuta lor țuică de prune, locală.

După masă, pregățiți “sufletește” se adună cu toții pe micul platou de ciment din fața Primăriei și începe dansul!

În anul acesta, atmosfera veselă și încinsă, era asigurată de o formație de trei muzicanți așezați sus pe platforma unei remorci agricole cu obloanele lăsate în jos. Un taragotist local, a purtat tot greul formației, ajutat de un acordeonist bătrân și un toboșar.

Au fost oaspeți din multe județe și câțiva din alte țări. Unii au venit și cu rulota după ei, dar majoritatea au sosit cu mașinile lor mici, personale și au înregistrat tot evenimentul, pe camerele lor video.

Toți au privit cu plăcere și uimire la costumele naționale ale dansatorilor și la dansurile românești, iar unii chiar au încercat să danseze dar, s-au lăsat repede păgubași, pentru că nu puteau ține pasul

cu ritmul prea rapid, specific numai dansurilor populare, românești!

Până seara târziu, în fața scenei improvizate, dansatori de toate vârstele, unii chercheliți bine și călcându-se pe picioare, s-au învățat nebunește în ritmul ardelenelor și brăurilor bănațene.

Târziu spre seară, când s-au aprins becurile puternice, deasupra locului plutea o ceață de praf, mirosind a parfum de narcise cu aromă de țuică!

În alți ani, prin întunerecul din jurul locului se petreceau multe bătăi și chiar omoruri. Tineri sau adulți, afumați bine de băutură, găseau atunci momentul și curajul, să se răzbune unii pe alții!

Anul acesta, Poliția era pe ‘fază’ și o mașină a ‘Salvării’ a fost prezentă tot timpul prin apropiere. Muzicanții au fost plătiți bine să cânte non-stop, până seara târziu și au avut la îndemână țuică și apă, cât au dorit!

Între toți tinerii și fetele prezente pe platoul de dans, făcea distincție clară și atrăgea privirile tuturor, o tânără fată zveltă, cu părul negru adunat sus, îmbrăcată în costumul ei popular local,

purtând falnic la gât, o mică salbă de bănuți galbeni. Localnicii o cunoșteau foarte bine: Era Narcis, o tânără din sat; fata cea mai mare a familiei Brancu, cunoscuți crescători de albine.

Narcis, tocmai trecuse de majorat, terminase liceul la Lugoj și rămasă acasă cu părinții și sora ei mai mică, îi ajuta la treburile casei, sau la câmp, dar mai ales la întreținerea celor zece stupi de albine, pe care îi aveau în grădină.

Uneori, vindea și ea borcane mici cu miere, în piața din Caransebeș, unde se întâlnea pe ascuns cu Ion Marcu, vecinul și prietenul ei, din totdeauna.

Acolo, prin mulțimea de oameni veniți cu treburi, departe de privirea atentă a părinților și a sătenilor curioși, ei se sărutau pe ascuns și puteau vorbi liniștiți despre dragoste și planurile lor de viitor. Încă nu se afișau împreună prin sat, dar localnicii bănuiau că în curând, va avea loc o nuntă mare.

- Ei, Floare, ai o fată de măritat! Când îi faci nunta? O întrebau femeile din sat pe mama Narcisei.

- Să treacă și serbarea asta a narciselor, apoi mai vedem, le răspundea ea cu blândețe.

Serbarea narciselor era chiar în plină desfășurare! Dansatorii, încințați de ritmul îndrăcit al jocurilor “de doi” transpirau abundent, iar muzicanții obosiți și ei, au început să facă pauze tot mai des.

Atunci, toți tinerii o urmăreau cu privirea pe Narcis, invitând-o la dansul următor: Ea nu refuza pe nici unul dar, dintre toți, doar Ion era cel care dansa cu ea cel mai bine!

El știa de minune, să o întoarcă pe lângă el sau pe sub mână și se potriveau perfect, la orice dans. Se căutau mereu cu privirea și rămâneau mai tot timpul în apropiere: Părea că este ultima lor petrecere ca tineri liberi! Nici o verighetă nu îi unea, încă!

Era noapte târziu, iar Primarul obosit și transpirat, cu cravata atârându-i de cămașa descheiată, a urcat cu greu pe scena din remorcă, anunțând cu voce tare că petrecerea din ziua aceea tocmai s-a încheiat și că era timpul ca și bieții muzicanții să-și mai tragă sufletul!

Apoi, după ce a urât noapte bună tuturor celor prezenți, a strigat tare:

- Mai veniți și mâine, care puteți!

2. Ion și Lele

Ion era singurul copil al familiei Marcu. Părinții lui, nu puteau fi decât fericiți că aveau un băiat liniștit, bun și capabil. Fiind absolvent al Institutului Silvic, el avea toate șansele să devină, un inspector silvic de calitate dar, era încă prea tânăr, pentru o astfel de mare și grea răspundere.

La recomandarea bunicului său, care era un vânător bătrân, cu experiență și foarte apreciat de Asociația Vânătorilor, Ion a obținut destul de ușor permisul pentru arma de vânătoare și era foarte mândru de acest lucru!

Primise și în dar de la bunicul său, chiar arma de vânătoare a acestuia, un Browning de mare precizie, cu două țevi și de atunci, bunicul îl sfătuia mereu:

- Ioane, niciodată să nu chinui vânatul! Dacă apeși pe trăgaci, să fii și

precis! Decât să-l vezi cum se chinuie rănit, mai bine lasă-l să trăiască!

Iubitor de animale, dar și un vânător cinstit cu el și cu vânatul pe care îl lua în cătarea armei, în scurt timp și Ion devenise bine cunoscut de toți membrii Asociației de Vânătoare, ca un om bun și de încredere.

Ca semn de apreciere din partea lor, anul trecut, el primise ca sarcină să inspecteze periodic toate locurile de vânătoare cu vânat mare și să apere de braconieri, pădurile din jurul satului.

Ion făcea acest lucru cu mare grijă și competență! În jurul satului și mai ales spre munte, se întindeau suprafețe mari de pădure de stejar și fag, cu mult vânat, iar mai sus spre munte, bradul domina din plin, toată vederea.

Pentru a putea cerceta mai ușor și relaxat această mare suprafață de pădure, Ion îl lua uneori cu el și pe Lele, un consătean și bun prieten. Au copilărit împreună și erau cam de aceeași vârstă.

În plus, Lele arăta și el multă dragoste pentru vânat și armele de vânătoare dar din păcate, nu putea obține

permisul de armă pentru că fusese arestat de poliție anul trecut, când se bătuse cu un tânăr din Făget, chiar la serbarea narciselor! Locuia împreună cu mama sa, într-o casă veche la marginea satului, lângă liziera pădurii.

Tocmai trecuse serbarea narciselor și a doua zi dimineață, Lele îl aștepta pe Ion, la poartă, ca să plece cu el, spre locurile de vânătoare din adâncul pădurii.

Știa că Ion apare de obicei în zorii zilei, cu câinele lui Dingo mereu lângă el și cu arma frântă pe umeri. Când a apărut în apropiere, Ion i-a strigat:

- Ești gata Lele? Hai mă, că ne prinde răsăritul soarelui!

- Sânt gata, Ioane, mergem! Am luat niște slănină și o sticlă cu țuică!

Vorbind în șoaptă, de parcă ar fi deranjat pe cineva, au intrat în pădure, plecând la pas grăbit, spre locul numit Poiana Cerbului, o zonă cu vânat mare, aflată aproape de poalele muntelui.

Conduși de câine și mai glumind despre una-alta, ei au ajuns pe la amiază lângă poiana însorită plină de narcise și

s-au așezat pe câte un butuc de lemn, să se odihnească.

Ion îl înțelegea bine pe Lele! Simțea durerea acestuia că nu avea și el permis de vânatoare, dar nu putea face nimic pentru el: Cum să-l ajute? Amândoi știau că... “unde-i lege, nu-i tocmeală.” Totuși, Ion îi dădea uneori arma așa, de prietenie, ca să-i mai aline durerea din suflet:

- Ia pușca Lele, știu că-ți place, dar ai grijă, nu ține degetul pe trăgaci; i-ai zis el grijuliu, dându-i arma.

Cu ochii scânteind de dorința de a ucide ceva, orice, Lele a apucat arma, luând imediat la țintă toți butucii de prin jurul lor, strigând încet cu o ciudă prefăcută:

- Bum, bum, bum! Ah, de-aș avea și eu o pușcă, ce i-aș mai găuri pe toți!

- Bine Lele, dă pușca încoace, că ai tras destul! Știi că cine trage în pădure fără permis este braconier, măi omule, a glumit Ion, luându-i arma din mână.

- Mă rog Ioane, nu sânt toți așa norocoși ca tine: Permis de vânatoare ai, armă bună ai și te însori și cu Narcis,

cea mai frumoasă fată din sat! I-a întors-o repede în glumă Lele, cu falsă invidie prietenească.

- Ei, glumesc și eu: Știi că armele și fetele frumoase, nu sânt pentru orișicine! Uite, cred că te fac stegar la nunta mea, ce zici? A încercat Ion să-l mai înveselească.

- Da! Accept! Ca în orice bătălie, și la nuntă steagul trebuie ținut sus, de cineva curajos; îl țin eu! I-a zis Lele.

Dingo, a scos un lătrat scurt, privind într-o parte dar, a rămas pe loc, încordat ca un arc gata să atace! Ion și Lele au întors și ei capul: De la câțiva zeci de metri depărtare, privea mirat la ei, un cerb falnic, cu o coroană de coarne splendidă.

- Ia-l mă Ioane, ce aștepți! A strigat Lele, tremurând.

- Nu! I-a răspuns scurt, Ion: Așa ceva n-am făcut și n-am să fac, niciodată! Vezi cât este de frumos? Arată ca un înger! Tu ești în stare, să omori un înger? L-a întrebat el încet, continuând să privească stupefiat, la splendidul animal.

- Ce contează! El este vânatul, iar tu ești vânătorul... ai pușcă! Pentru ce o porți măi Ioane, i-a răspuns Lele, încă tremurând de ciudă și neputință!

În timp ce câinele privea mirat la ei, cerbul s-a întors încet și din două salturi, a dispărut în desișul pădurii!

- Păcat! Dacă aş avea și eu o pușcă... a strigat Lele.

- N-ar mai fi asemenea frumuseți prin pădurile noastre, i-a răspuns Ion, așa mai în glumă... mai în serios! Vezi, Lele, a continuat el; aici în poiană, este sanctuarul lor! Chiar și atunci când cad secerăți de arma vânătorului sau a braconierului, ei mor aici mult mai liniștiți! Ai văzut cu ce ochi sfidători, ne-a privit cerbul?

- Mă rog, Ioane! Nu oricine poate fi vânător: Tu erai bun de popă în sat, a glumit Lele, scoțând din traistă slănina și sticla cu țuică.

Au împărțit frățește în două pâinea și slănina apoi, în timp ce mâncau, mai trăgea fiecare câte o dușcă zdravănă de țuică. Spre seară, s-au întors acasă obosiți și cu sticla goală!

Ca de obicei și în seara aceea, ei s-au despărțit prietenește, dându-și mâna:

- Săptămâna viitoare mai mergi cu mine? L-a întrebat Ion.

- Abia aștept! Să nu cumva să nu mă iei cu tine, că mă supăr, i-a răspuns Lele, cu o prefăcută iritare în glas.

În întunerecul care se lăsa încet peste sat, Ion a plecat liniștit spre casă, fluerând încet, o melodie populară. Se gândea la Narcis: Îi era dor de ea!

Știa că a doua zi, se vor întâlni din nou în piața mare din Caransebeș, ca să aranjeze unele lucruri pentru nunta lor ce urma să fie curând; chiar peste două săptămâni: Și erau multe de făcut!

Lele a rămas în drum, privind lung în urma lui Ion, iar când acesta a dispărut în întunerecul nopții, el s-a dus repede, direct la claia mare de fân, în grădina din spatele casei!

Privind cu grijă în jur, a băgat mâna adânc în fânul uscat și a scos încet afară o carabină semi-automată, cu lunetă! Era o armă Remington cu gloanțe de mare calibru, destinată special, pentru vânatul cerbilor și mistreților! O avea de câteva

săptămâni și o cumpărase de la un sârb, într-o piață din Reșița. A mângâiat-o încet, cu afecțiune: Era o armă foarte puternică și de o formidabilă precizie!

În nopțile de braconaj până atunci, el doborâse cu ea, doi câpriori și trei porci mistreți. Și clienți încă avea! Un patron de restaurant la oraș, îi plătea bine pentru orice fel de vânat!

A privit spre cerul întunecat; în minte, i-a apărut brusc imaginea acelui cerb splendid! O clipă, s-a gândit să se întoarcă în pădure la braconaj, chiar atunci, în noaptea aceea dar, se simțea totuși, prea obosit:

Ion îl purtase toată ziua prin locurile unde se adunau de obicei porcii mistreți, cerbii și câprioarele, explicându-i cu lux de amănunte și cu încredere prietenească, multe dintre secretele vânătorii, fără să-l bănuiască pe Lele, cu nimic!

- Ion nu-i decât un prostuț credul, și-a zis el în gând, punându-și cu grijă arma înapoi, în ascunzătoarea din fân.

Era întunec de-a binelea, dar părea că luna va apare curând, de dincolo de munte. Intrând în casă, a văzut că

mamă-sa se culcase. Obosit, s-a întins și el pe patul lui și a adormit repede. Nu mai avea nevoie nici de mâncare, în seara aceea!

3. Pânda

Când Ion a ajuns acasă, părinții încă îl așteptau la masă, dar cu cina aproape rece! El era însă, mulțumit: Tocmai vizitase cu Lele, terenul de vânatoare din Poiana Cerbului, unde pusese el iarna trecută fân uscat pentru câprioare și știuleți de porumb, pentru mistreți.

Se putea felicita singur! Totul părea normal, iar cerbul din ziua aceea, demonstrase clar că exista un fond de vânatoare frumos și sănătos!

Animale sălbatice erau multe, dar el apăsă foarte rar și cu durere pe trăgaciul armei! Simțea că se rupe o parte din sufletul lui, chiar și atunci când vâna un simplu, iepure!

Câinele lui de vânatoare, Dingo, un brav Brak german, nu prea avea de lucru, la mai toate vânătorile organizate!

El își privea mirat stăpânul cum lua la țintă vânatul și aștepta cu înfrigurare bubuitura armei lui care însă, întârzia să se audă, sau nu se auzea deloc, în ziua aceea! Ion se întorcea acasă mereu cu tolba goală, dar fericit că nu pierise de arma lui, nici un suflet de animal!

Mult mai important pentru el era aerul curat din pădure, glumele și voia bună cu ortacii de vânătoare, atunci când făceau câte o cină vânătorească!

În timp ce-și curăța arma, Ion se gândea la o problemă foarte serioasă apărută, recent: Toată ziua, el se ferise să vorbească cu Lele despre asta!

De câteva zile, prin sat și printre vânători, se vorbea că ar exista un braconier misterios prin zonă, pentru că, mereu se auzea seara sau noaptea târziu, bubuitura unei arme puternice, undeva prin pădurile de la poalele muntelui, în zona vânatului mare!

Ion știa că era aproape imposibil ca să-l prinzi pe braconier asupra faptului și mai ales, cu vânatul... în tolbă!

Braconierul, avea probabil o armă specială și posibilitatea să ucidă cu

ușurință vânatul, mai ales noaptea! Asta era explicația, credea el.

Agentul de poliție din sat, încercase și el unele pânde ca să-l prindă pe braconier dar, braconierul știa să-l evite.

Impușcătura armei lui, continua să se audă aproape în fiecare săptămână, pe la mijlocul nopții dar, mereu în altă parte a pădurii: Niciodată în același loc!

Această problemă neplăcută atingea demnitatea tuturor vânătorilor, dar mai ales a lui Ion! El avea sarcina protejării vânatului și a zonelor de vânătoare din pădurile din jurul satului și s-a hotărât repede, să acționeze de unul singur!

Planul lui era destul de simplu: Urma să stea câteva nopți la pândă, în Poiana Cerbului, unde credea el că o să apară cu siguranță, braconierul!

- Dacă vine, îl surprind chiar asupra faptului, îi iau arma și-l arestez pe loc! Se gândea Ion.

A doua zi, a spus părinților lui și Narcisei, ce avea de gând să facă în noaptea aceea! Când i-a spus fetei, ea a rămas foarte surprinsă, dar l-a sărutat, spunându-i printre lacrimi:

- Nu cred că e bine ce faci, dragul meu! Peste două săptămâni avem nunta și e foarte periculos să stai noaptea în pădure, singur!

- N-am să fiu singur, draga mea: Arma, Dingo și dragostea mea pentru tine, îmi vor fi alături tot timpul, i-a răspuns el, ușor poetic.

Fără să mai spună nimănui nimic, în noaptea aceea Ion s-a hotărât să-și pună planul în aplicare, convins că-l va prinde pe braconier!

Și-a luat scurta îmblănită, binoclul și arma cu destule cartușe apoi, ținându-l pe Dingo de curea din scurt, a plecat grăbit prin pădure, către Poiana Cerbului.

Când a ajuns acolo, era liniște și se părea că lumina unui colț de lună mai înblânzește puțin, întunerecul pădurii. A privit în jurul lui cu atenție: Se afla chiar la marginea poienii, într-un loc potrivit pentru pândă!

Ochii au început să i se obișnuiască cu întunerecul nopții și a găsit destul de repede în apropiere, o groapă potrivit de adâncă, săpată de mistreți. S-a așezat pe frunzele uscate din groapă, cu Dingo

alături, acoperindu-se cu câteva crengi apoi, și-a pus arma încărcată între genunchi și l-a mângâiat ușor pe căine, șoptindu-i încet la ureche:

- Șezi cuminte, Dingo!

Câinele îl înțelegea perfect și s-a supus comenzii! Pânda putea începe, iar braconierul n-avea decât... să apară!

Au rămas așa ore întregi, pândind pe rând: Când Ion mai ațipea, Dingo era numai ochi și urechi! Se apropiau zorile și în liniștea rece a dimineții, au început să ciripească, primele păsări. Noaptea era deja trecută dar, nici urmă de braconier!

- Hai acasă Dingo, mai venim și la noapte! O să-l prindem noi, a murmurat el, ridicându-se încet dintre crengile care îl camuflaseră, toată noaptea.

Când a ajuns acasă, soarele era sus, aproape de amiază și Ion s-a culcat imediat, ca să se odihnească, pentru pânda din noaptea următoare!

Trei nopți la rând, Ion a pândit în același loc! Simțea că braconierul trebuie să apară, cât de curând! De câteva nopți, nimeni nu mai auzise împușcăturile acestuia!

- Poate că vine la noapte, e sâmbătă noaptea, se gândea el, pregătindu-se să plece din nou la pândă!

În timp ce își verifica arma, s-a gândit că ar fi mai bine să lase câinele acasă: Câinii se simt între ei de la mare distanță, iar dacă braconierul are și el câine...

- Mai bine îl las pe Dingo acasă în noaptea asta, s-a hotărât el!

Luându-și arma, binoclul și câteva cartușe, a ieșit din casă, plecând grăbit spre pădure. Câinele a scâncit neliniștit apoi, a scos un urlet răgușit!

- O să-i treacă: O noapte stă el și fără mine, se gândea Ion, grăbind pasul.

Când a ajuns în Poiana Cerbului, era o noapte întunecoasă și cerul acoperit de nori grei. Câte un fulger în depărtare, arăta că dinspre munte, se pregătea o ploaie, ce putea începe în orice moment!

Ca și în nopțile trecute, s-a ascuns cu grijă în aceeași gropă, acoperindu-se bine cu crengile verzi de camuflaj!

Cu arma în mână, privind mereu prin binoclu, el a început să scruteze cu atenție întunerecul nopții. Trebuia să se

concentreze mai mult, pentru că acum era singur, fără câine!

Un fior neplăcut i-a trecut prin șira spinării, făcându-l să tremure! A strâns cu putere din dinți și simțind în mână răceala oțelului armei, s-a liniștit și a început să aștepte, cu răbdare!

Orele treceau...

4. Noaptea animalelor

De câteva zile, Lele aștepta ca patronul unui restaurant din oraș, să-l anunțe dacă i se terminase carnea de vânat din... frigider! La acest restaurant vânduse el, căpriorii și porcii mistreți braconați până atunci, iar patronul îl plătise bine... în valută!

Era sâmbătă pe la amiază și un biciclist care trecea pe drum, i-a strigat lui Lele, peste poartă:

- Șeful a zis că e... gol!

Acesta era semnalul așteptat de Lele și el a înțeles imediat că la noapte, va pleca din nou, la braconat! Era timpul! Se cam plictisise: Ion nu mai trecuse pe la el de câteva zile și nu știa, de ce?

- Cred că se pregătește băiatul pentru nuntă: Treaba lui, eu am treaba mea! Se gândea el.

Spre seară, a ieșit în grădina din spatele casei și s-a apropiat încet de claia de fân. Asfințea soarele! A privit o clipă spre Muntele Mic și departe la liziera pădurii, i s-a părut că vede un om intrând grăbit în pădure!

- O fi un braconier ca și mine, se gândea el, în timp ce-și scotea cu grijă arma, din fânul clăii.

Pe uliță, nu era nimeni, iar amurgul serii, se lăsa încet peste sat. Și-a luat traista pe umăr și a ascuns cu grijă arma sub haina lui lungă și largă apoi, a ieșit tiptil printre scândurile vechi și rupte ale gardulului, intrând direct în pădurea întunecată!

Cunoștea bine drumul și avea timp suficient să ajungă înainte de miezul nopții la Poiana Cerbului, zona cu vânat mare de la poalele muntelui, unde fusese ultima dată, cu Ion!

Locul era cunoscut de toți vânătorii, ca un adevărat sanctuar pentru cerbi și mistreți. Aici se adunau animalele, ca să

petreacă noaptea în liniște, culcate în iarba mare din poiană, sau prin tufișurile din apropiere. Dimineața, plecau toate spre alte locuri să se hrănească și să se adape dar seara, se întorceau iar la poiană; locul lor sacru!

Lele știa prea bine ce avea de făcut: Odată ajuns acolo, trebuia doar să apese pe trăgaciul armei! Ion îl învățase totul!

Animale erau destule în jur și nu se prea speriau de om! Erau totuși animale și nu puteau face încă, o deosebire clară între om și celelalte animale... sălbătice!

Aici împușcase el ultimul câprior, tot noaptea, de la distanță, din marginea poienii, în timp ce animalul se odihnea culcat în iarbă. Lele îl văzuse bine prin luneta armei și un singur glonte de mare calibru, a fost de-ajuns!

Cerul întunecat al nopții a început să fie brăzdat tot mai des de fulgere și curând, tunete puternice au început să le acompanieze! Stropi mari de ploaie, au început să se audă pe frunzele copacilor din jur.

Ajuns la marginea poienii, Lele s-a oprit, pregătindu-și cu atenție, arma! A

încărcat primul cartuş pe țeavă apoi, privind prin luneta armei, a început să caute încet vânatul prin iarba mare și tufișurile mai îndepărtate, din jur.

Vedea totul ca în palmă! Fulgerele luminau poiana, iar tunetele puternice, îl făceau mereu să tresară!

- Ar fi bine să împuşc ceva înainte de a începe ploaia mare, s-a gândit el, concentrându-se mai mult, pe lunetă!

Prin ploaia care începea să se cearnă tot mai des, a văzut destul de clar prin lunetă, în partea cealaltă a poienii, o grămadă de crengi, care acopereau o umbră întunecată!

- Asta e! Dacă nu este un câprior, este precis un mistreț și-a zis el, punând ușor degetul pe trăgaciul armei!

Ținându-și o clipă răsuflarea, a țintit atent umbra aceea întunecată acoperită de crengi și a apăsă pe trăgaci de două ori, trimițând două gloanțe de mare calibru, direct în mijlocul ei!

Lele era sigur că lovise din plin ținta dar a așteptat puțin să vadă ce se întâmplă! Zgomotul împuşcăturilor fusese

oricum acoperit de tunetele furtunii, iar vântul ucis, putea să mai aștepte puțin!

Ploaia nu se oprea, iar fulgerele încă mai continuau să lumineze scurt dar feeric, toată poiana. Cu arma în mână, Lele s-a îndreptat repede spre grămada aceea de crengi în care trăsese și când a ajuns lângă ele, a început să le dea încet, la o parte!

În lumina scurtă a unui fulger, a rămas încremenit, văzându-l pe Ion la pământ, mort, cu ochii larg deschiși, privind spre el cu mirare! Din colțul gurii, încă îi mai curgea sângele!

- O Doamne! M-a bătut Dumnezeu! Ce mă fac eu acum? A îngânat Lele, scoțând repede lanterna din buzunar. A privit atent pieptul năclăit de sânge și fața lui Ion, înțelegând imediat că acesta fusese lovit de amândouă gloanțele în piept și murise aproape, instantaneu!

La cuprins panica! Trebuia să facă ceva cât mai repede! Dar Ce? Să se predea? Nu! Erau prea multe pe capul lui; braconaj, crimă! Să fugă? Unde? Tot l-ar fi prins!

Atunci, ce să facă? Da! Să acopere crima! Dacă scapă de cadavru, poate pleca din sat și n-o să-l mai prindă, nimeni! S-a uitat la ceas: Era miezul nopții! Până spre dimineață, putea să-l îngroape undeva! Dar unde? A privit îngrijorat în jurul lui: Poiana era largă!

Și-a amintit că Ion îi arătase locul unde veneau mistreții, în partea de jos a poienii, către micul pârâu ce curgea dinspre munte. Acolo, pădurea era plină de gropi, unele chiar adânci, săpate de râturile mistreților!

A lăsat arma jos și fără să mai stea pe gânduri, a ridicat cadavrul lui Ion în spate și a plecat cu el în grabă, mai mult târându-l, în josul poienii, spre gropile săpate de mistreți.

În câteva minute a ajuns acolo și luminând cu lanterna în jur, a găsit repede o groapă largă și adâncă, chiar lângă trunchiul unui stejar bătrân.

Și-a scos din traistă mica lopată militară și a adâncit mai mult groapa apoi, a tras cadavrul înăuntru, aruncând frunze uscate peste el.

A acoperit totul cu un strat gros de pământ, peste care a pus frunze uscate, crengi și câțiva butuci de lemn, ca să mascheze cât mai bine, locul.

Apoi, a rămas pe loc, privind în pământ ca să se reculeagă! Nu putea înțelege, de ce l-a pedepsit Dumnezeu așa de crunt! El nu avusese nici o problemă cu Ion și totuși!

- Ion și-a făcut-o singur, cu mâna lui! Oare, chiar a vrut să mă prindă pe mine? Atunci, de ce m-a învățat atâtea lucruri? S-a trezit el vorbind, singur!

A privit în sus și și-a făcut semnul crucii! Pe cer se vedeau câteva stele, dar în depărtare încă se mai auzeau tunete: Ploaia cobora încet, către sat!

Lele s-a îndreptat grăbit spre locul unde l-a ucis pe Ion și i-a luat arma dintre crengi. S-a gândit o clipă că dacă era și câinele lui, trebuia să-i ucidă pe amândoi: A scuipat scârbit, într-o parte!

- De ce eu? De ce mie! A strigat el, privind în jur, cu ochiii măriți de groază, ca un lup încolțit!

Ploaia grea din timpul nopții, spălase toate urmele crimei și o lumină roșiatică

se vedea tot mai clar pe cer! Se apropiiau încet zorile și Lele a plecat spre casă, ducând pe umăr, sub haina largă... două arme!

Era duminică dimineața! Mergea încet, nu se grăbea! Trebuia să-și revină, ca să pară cât mai indiferent în fața oamenilor dar, nu se putea stăpâni!

Un tremurat permanent îl scutura aproape la fiecare pas! Se gândea la multe lucruri, dar încă nu putea lega nimic în minte! Se simțea complet părăsit, de soartă!

5. Dreptatea absolută

Când a ajuns la marginea pădurii s-a oprit, trezit parcă dintr-un somn ireal! A privit buimac în toate direcțiile: Peste sat atârnavă nori negri, încărcăți de ploaie, în timp ce fulgere dese, urmate de tunete, puternice, scuturau liniștea dimineții!

La câțiva pași de el, era gardul grădinii și trebuia să ajungă repede la claia de fân, ca să ascundă armele!

A intrat în grădină prin gaura din gard și s-a îndreptat în fugă spre claia

de fân. În timp ce stropi grei de ploaie îi biciuiau fața, el a scos de sub haină cele două arme și ținându-le strâns în mână, le-a împins adânc, în fânul clăii!

În aceeași clipă, un fulger puternic destinat lui, dar, probabil atras și de metalul armelor, l-a lovit pe Lele direct în vârful capului, trântindu-l la pământ și aprinzând imediat, claia udă!

Nu era nimeni în apropiere ca să-l ajute dar, nici nu avea cum! Fulgerul l-a carbonizat într-o secundă, transformându-l într-o masă inertă de carne, prăjită!

Dintr-o casă aflată chiar peste drum, vecinii au auzit trăznetul lovind în apropiere, apoi au văzut imediat și fumul gros care ieșea din claia aprinsă!

- Ce aprinde Dumnezeu, omul nu mai poate stinge, Doamne ferește! A exclamat o bătrână, făcându-și adânc, semnul crucii.

Când ploaia a încetat, câțiva oameni din sat, au venit la casa lui Lele, să vadă ce s-a întâmplat și l-au găsit în grădină, mort și ud de ploaie! Lângă el, o grămadă mare de fân ars, din care încă mai ieșea fum! Mamă-sa, a ieșit cu

greu din casă și a rămas împietrită lângă el, plângând încet și fără să mai spună, nici un cuvânt!

L-au acoperit cu o pătură și a fost lăsat acolo, până a venit un doctor să-i constate decesul. Acesta a venit repede, însoțit și de agentul de poliție, din sat.

În timp ce doctorul cerceta cu atenție cadavrul pentru a stabili cauza decesului, polițistul a văzut în grămada de cenușă, niște țevi de fier arse de foc și le-a scos afară, cu mare grijă!

Și-a dat seama imediat că erau două arme, ascunse ilegal în fânul ars și a făcut repede legătura, cu braconierul căutat de el!

- Oare, nu cumva Lele ăsta o fi... Poate! Cine știe? Hoțul ne prins...! Se gândea polițistul, privind lung și gânditor la cadavrul ud și ars de fulger, aflat în fața lui.

A luat apoi cele două arme distruse de foc și împreună cu doctorul, s-au întors la Primărie, ca să întocmească fiecare, documentele legale, necesare.

Pentru doctor, problema era foarte clară: Omul murise fulgerat, dar, nu era

nimeni vinovat! Era o moarte naturală și a întocmit repede, actul de deces.

Dar, pentru agentul de poliție era ceva mai complicat! El a văzut că arma cu două țevi era un Browning special și știa că în sat, numai Ion Marcu avea o astfel de armă!

Mirat de această descoperire, el a plecat imediat spre casa lui Ion, ca să-l întrebe dacă cineva îi furase arma! Când a ajuns lângă poarta casei lor, tocmai ieșea afară, Narcis!

Agentul știa că este prietena lui Ion și a întrebat-o repede:

- Narcis, Ion este acasă?

- Nu-i acasă, D-le! A plecat aseară spre munte să-l prindă pe braconier și nu s-a întors încă! A fost ploaie mare astă noapte pe păduri, dar el trebuia să ajungă acasă în dimineața asta, ca să mergem la biserică: Știți, chiar duminică viitoare avem nunta, i-a răspuns fata, abia mai răsuflând, de emoție!

- Te înțeleg Narcis, poate că se întoarce până diseară: Dacă nu, atunci să mă anunțați imediat; bine? A insistat el, cu destulă neliniște în glas.

- Sigur! O să vă anunțăm; Doamne ferește-ne de rău, i-a răspuns ea.

- Bine fată, a zis el, întorcându-se repede la birou.

Era agent de poliție în acest sat de câteva luni însă, această duminică, era cea mai neobișnuită dintre toate! Flerul lui de polițist îi spunea că în curând, va avea de trimis șefilor lui, un foarte lung raport de activitate!

Vestea că Ion Marcu nu s-a întors acasă, s-a răspândit repede în tot satul și localnicii vorbeau în șoaptă, privind cu frică, spre cerul încă noros! Unii, priveau cu suspiciune și spre Muntele Mic!

Pentru toți însă, fusese o zi de duminică întoarsă pe dos! Ploaie grea, un om trăznit de fulger chiar acolo, între ei și altul dispărut!

- O fi și el trăznit prin pădure, pe undeva! Ar trebui să meargă cineva să-l caute: Dar unde? Se întrebau unii.

- Cât vezi cu ochii sânt numai păduri! Caută acul, în carul cu fân... ziceau alții.

Era duminică seara și Ion Marcu încă, nu s-a întors acasă!

A doua zi, luni de dimineață, tot satul era în fierbere! Lele era întins pe o masă în tinda casei, cu o lumânare răsucită pe piept, așteptând să fie înmormântat! Mama-sa și o bătrână din vecini, îl privegheau!

În cealaltă parte a satului, familia Marcu, încă îl aștepta pe Ion să se întoarcă acasă dar, în zadar! Acesta nu mai dădea nici un semn de viață și Narcis a plecat repede la agentul de poliție, ca să anunțe problema!

Agentul nu a stat mult pe gânduri și a început imediat, ancheta:

- Spune-mi Narcis, când l-ai văzut pe Ion, ultima dată?

- Sâmbătă seara, chiar înainte de a pleca în pădure!

- Avea arma la el?

- Da! M-am mirat că era fără câine!

- Ți-a spus Ion, ceva special?

- Mi-a spus că merge să-l prindă pe braconier și să nu-mi fac grijă!

- Hm! Uite Narcis, eu am găsit ieri arma lui Ion, în cenușa de fân ars, chiar lângă Lele, omul ăla trăznit de fulger!

Ce părere ai, l-ai cunoscut? A întrebat-o agentul.

- Puțin! A răspuns scurt Narcis: Am dansat cu el chiar săptămâna trecută la serbarea narciselor. Atunci a încercat să mă strângă în brațe și m-a întrebat dacă vreau să fiu prietena lui! Eu i-am spus foarte clar, că sânt prietena lui Ion și ne căsătorim săptămâna viitoare. Așa că omul, m-a lăsat în pace!

- Da, fată! Lucrurile se leagă puțin, dar trebuie să-l găsim pe Ion! Numai el ne poate spune adevărul: Dacă mai trăiește! A zis gânditor agentul, apoi și-a luat repede radioul, centura și revolverul, ieșind în grabă afară.

- Vrei să mergi cu mine? A întrebat-o el pe fată.

- Sigur! Trecem pe acasă pe la mine s-o luăm și pe mama, bine? I-a răspuns Narcis, cu hotărâre în glas!

Au plecat în grabă spre casa fetei unde Floare, mama ei, îi aștepta cu îngrijorare chiar în fața porții.

- Mergi și dumneata cu noi, Nană Floare? A întrebat-o mirat, agentul.

- Da, dragul meu! Părinții lui Ion nu pot merge că sânt bătrâni și distruși! Merg eu în locul lor: Cine știe, poate că-l mai găsim în viață, a murmurat Floare, cu lacrimi în ochi.

Când au plecat din fața casei, un urlet puternic ca de lup flămând, s-a auzit în urma lor!

- Este Dingo, câinele lui Ion: Cred că a turbat! De două zile nu mai mânâncă nimic și-l țin legat, ca să nu muște pe cineva, a zis cu durere, Narcis.

Agentul a rămas o clipă pe gânduri apoi, i-a spus fetei cu hotărâre:

- Luăm și câinele cu noi! Du-te Narcis și adu-l aici imediat! O să-l țin eu, nici-o grijă, bine?

Fata a intrat repede în curtea familiei Marcu și a ieșit afară cu Dingo legat de zgardă cu o curea. Câinele se zmucea puternic să scape din legătoare, dar ea îl ținea cu greu!

- Dă-mi-l mie, a zis agentul, apucând strâns cureaua câinelui!

L-a tras aproape de el și uitându-se adânc în ochii câinelui, l-a mângâiat ușor pe cap, spunându-i încet dar autoritar:

- Hai Dingo! Caută-ți stăpânul!

Câinele a țâșnit cu putere înainte, spre pădure, trăgându-l pe agent după el!

Mergeau acum toți trei aproape în fugă în urma câinelui, spre marginea pădurii, în timp ce sătenii ieșeau cu toții la porți, ca să-i privească cu uimire!

Câinele știa bine drumul! A intrat în pădure aproape de casa lui Lele și-l conducea pe agent pe potecile pădurii, direct spre munte. Narcis și Floare se țineau cu greu în urma lor.

După un timp, au făcut o mică pauză ca să-și mai tragă cu toții răsuflarea, dar Dingo, obosit, cu limba atârându-i inertă și ochii roșii injectați ca de turbare, scâncea neliniștit, smucind mereu de curea, să plece mai departe!

Au mai mers puțin și agentul a simțit că Dingo abia mai răsufla, trăgând de curea cu ultimile lui puteri!

Tocmai intraseră într-o poiană largă, cu narcise și iarbă mare, când deodată, câinele s-a oprit brusc lângă un trunchi de stejar bătrân!

Scâncind încet, el a încercat să sape cu labele printre crengile și frunzele

uscate ce acopereau locul, dar obosit și fără vlagă, a rămas întins nemișcat, fără suflare! Agentul i-a dezlegat repede zgarda de la gât, dar și-a dat seama imediat că Dingo murise, de supra efort!

- Bietul câine! Și-a dus dragostea și credința până la capăt, se gândea el, privind-ul pe Dingo cu adânc respect!

Uitându-se atent în jur la gropile săpate de mistreți, agentul a înțeles că acolo era locul ideal pentru un criminal, ca să-și îngroape victima!

A început să caute cu mâinile goale, dând frunzele și pământul la o parte, chiar în locul arătat de câine și a găsit repede cadavrul lui Ion dar, nici urmă de... armă!

Martori la o asemenea scenă dură și incredibilă, Floare a îmbrățișat-o cu durere pe Narcis și amândouă au început să plângă, în liniște.

- Ce să faci, draga mamei, așa a fost să fie! Ion a iubit și arma și uite că de armă... a murit! Dumnezeu să-l odihnească în pace! A șoptit ea încet, strângându-și fata la piept!

Agentul a luat imediat legătura prin radio cu Poliția Județeană și în jumătate de oră, în poiană a aterizat un elicopter militar cu doi anchetatori criminaliști.

Ei au început imediat cercetarea făcând fotografiile necesare la locul crimei, apoi, au pus cadavrul lui Ion într-un sac de plastic și l-au urcat în elicopter.

Bănuit că murise de turbare, Dingo a fost așezat în groapa în care fusese Ion și l-au acoperit bine cu pământ!

Când cercetarea crimei s-a încheiat, au urcat cu toții în elicopter și au plecat spre sat. Narcis zbura acum alături de Ion și în timp ce plângea încet, se gândea foarte matur:

Ce cruntă era soarta! Il iubise cu adevărat pe acest om și dintr-o dată, el nu mai era! Cât de simplă și omenească era întrebarea; **‘a fi sau a nu fi’** și cât de greu, aproape imposibil, era răspunsul!

Elicopterul a aterizat cu bine în sat și Ion a ajuns în sfârșit acasă, între ai lui! Era mare durere în familie și printre prietenii lui de vânătoare.

Cu toții îl regretau amarnic dar, mai era și câte un sâtean mucalit care zicea:

- Uite că și vânătorul, poate deveni uneori... vânat!

Mă rog! Probabil, sâteanul nu știa că Ion avea puține suflete vâdate pe conștiință! Fusesse un vânător corect cu el și mai ales, cu vânatul lui!

Despre Lele, localnicii aveau o cu totul altă părere! El murdărise poiana și satul ca un hoț și criminal de drumul mare, iar pentru asta, primise pedeapsa meritată! Însă, nimeni nu știa precis, ce se întâmplase între el și Ion!

N-a mai fost nevoie de nici un fel de judecată publică! Localnicii înțelegeau foarte bine că Cineva, acolo sus, a făcut dreptate!

O dreptate sfântă, absolută!

6. Coroana de narcise

Două zile mai târziu, Ion și Lele au fost înmormântați în aceeași zi, dar în locuri cu totul diferite, în cimitir!

Mai de dimineață, Lele a fost dus la groapă ca un ciumat, pe un dric tras de

măgarul ciobanilor de la stâna de lângă sat și îngropat undeva, pe la marginea dinspre pădure, a cimitirului.

De față era doar mama lui și alte două bătrâne din vecini, iar crâșnicul de la biserică, a uitat să mai tragă clopotele pentru mort!

Mai târziu după masă, așezat pe platforma unui camion și înconjurat de multe coroane funerare, Ion a fost condus și el, tot pe ultimul drum, dar, de o fanfară militară, adusă de la oraș, urmată de cel puțin jumătate... de sat!

Mormântul era săpat chiar la intrarea în cimitir, iar preotul a ținut o slujbă de înmormântare lungă și dureroasă!

După ce sicriul cu corpul neînsuflețit al lui Ion a fost coborât în mormânt și acoperit din nou, dar de această dată cu pământul satului, au curs multe lacrimi și destulă țuică în pahare, pentru odihna celui care tocmai fusese înmormântat!

Clopotele bisericii au răsunat tot timpul înmormântării, fiind trase cu multă sârguință, de crâșnicul care părea puțin cam... “afumat”!

Când localnicii au plecat pe la casele lor și cimitirul se cam golise, lângă mormântul proaspăt săpat a rămas doar... Narcis!

Fata tocmai puneă pe crucea lui Ion, o coroană din crenguțe de brad, împletită cu multe narcise proaspete, udate din plin, de lacrimile ei... sincere!

Ioan Cârja. 2015

Ioan Cârja

S-a născut în Bara, Timis, România, la 9 decembrie 1945. A absolvit Liceul Coriolan Brediceanu, Școala Profesională de Mecanici la Lugoj și o Specializare în comerț la București.

În SUA, a absolvit o școală IT și cursurile de Justiție Criminală și Detectiv Particular ale Institutului Stratford din Washington.

A sosit în California în septembrie 1990. A rămas aici și a absolvit o școală tehnică în domeniul computerelor. S-a întors în țară în 1994 și a editat la Lugoj ziarul “Vorba”.

A revenit în California în 2005 și a absolvit cursurile de Justiție Criminală și Detectiv Particular ale Institutului Stratford din Washington, schimbându-și câmpul de activitate.

Plăcerea pentru creație și scris a avut-o dintotdeauna. Nuvelele sale sânt scrise cu o deosebită pasiune și revarsă din plin, adrenalina cititorului!

